

Dries Verhoeven Ceci n'est pas...

★★★★☆

VERHOEVEN BEREIKT ZIJN DOEL

Peter Zonderland
20 mei 2013

2

Gezien op , Stadhuisbrug, Utrecht

Er staat een strakke aluminiumkleurige vitrinekast op het pleintje voor het stadhuis van Utrecht. Aan de gevel van het stadhuis hangt een enorm doek met een groepsportret dat verwijst naar de Vrede van Utrecht. In de kast staat een tamboer in een fanfarepak dat mooi past bij de achttiende-eeuwse uitdossing van het gezelschap dat boven zijn hoofd hangt. Hij doet wat tamboers doen, hij trommelt. Deze keer echter niet met stokken maar met hamers. Het klinkt bijna hetzelfde. Tot hij dwars door het vel heen slaat.

De man in de glazen kast trekt behoorlijk wat aandacht van winkelende voorbijgangers. Niet alleen de vellen gaan eraan, ook de houten cilinder. Met het zweet op zijn voorhoofd gaat de trommelslager door tot het hele instrument aan spaanders is. Dan gaan de rolluiken van de kast dicht. Wanneer ze weer open gaan, ligt hij uitgeteld op de bodem. Of hij begint met een nieuwe trommel weer van voren af aan.

De kast is de opvallende installatie *Ceci n'est pas...* van Dries Verhoeven. Het levende beeld is het eerste van een reeks die dagelijks gedurende het Spring Performing Arts Festival te zien is. Elke dag staat er iemand anders in. Op de tweede dag is het een heel jong, zwanger meisje in een iets te kort shirtje en een zuurstokroze broek. Tot aan haar enkels staat ze in een dikke laag felgekleurde ballen. Ze draait wat vermoeid met haar heupen alsof ze een hoepel in de lucht houdt. Het is een wat ongemakkelijk plaatje, waarop het publiek minder geamuseerd reageert dan op de trommelslager. Er valt weinig te lachen, het tafereel geeft eerder aanleiding voor vragen en discussie. Dat geldt nog meer voor dag drie: een man in onderbroek leest een kleuter in bikini voor die op zijn schoot zit.

Niet veel voorbijgangers lopen door. De performances zijn confronterend genoeg om vragen op te roepen. Veel mensen stappen meteen naar de kast om de tekstjes met toelichting te lezen. Die geven blijkbaar voldoende houvast om de suggestieve beelden opnieuw te bekijken, om er met andere kijkers even serieus op in te gaan. Afgaande op de vele uiteenlopende reacties lijkt Dries Verhoeven met deze installatie zijn beoogde doel te treffen.

Beelden van de verschillende performances zijn te zien [via deze link](#).

Foto: Willem Populier

ELDERS

DE VOLKSKRANT

★★★★☆

'Die cabine is pontificaal opgesteld voor het stadhuis van Utrecht, een gouden zet van theatermaker Dries Verhoeven. Op zulke pleintjes vind je normaal gesproken brave standbeelden van helden en ereburgers. Het gedrag van de fanfareman is niet alleen opmerkelijk voor een fanfareman, maar past ook niet bij zo'n pleintje. Je zou zijn gehamer ondermijnend kunnen noemen.' Mirjam van der Linden

HET PAROOL

'Afgelopen weekend zat daar bijvoorbeeld een man in zijn onderbroek met een jong meisje in bikini op schoot terwijl hij haar voorlas. Verhoeven cureerde tien collectieve ongemakken (elke dag een ander) en confronteert de nietsvermoedende voorbijganger ermee. Wegkijken of schouderophalend doorlopen is geen optie.' Sander Janssens (2018)